నమ్మకూడదనే వాడు మా వాన్ని. అలా చెప్పుడు ఏ స్టేషన్‌లో పనిచేస్తున్నాడో తెలిస్తే బాగుండును. వెళ్లి వాడ్ని దులిపేద్దును. ఛ్! ఏం లాభం? ఎవరూ చెప్పేవ్వరుగా? రామయ్యా, నీకూ తెలియదూ?"

"తెలిస్తే చెప్పనా, ఎవోఒమ్మా?"

"ఎవా నాయినకే తెలియనప్పుడు నీ కేం తెలుస్తుందిలే? అయినా, నీవు చెప్పుతావు . . . మువ్వా కైత్నేనుని నేగా? అహం ఇలా ఆలోచిస్తేనేం అనుకోకు, రామయ్యా. పోనిలే. నువ్వేం చేస్తావు పాపం, తెలియంలే? ఇదుగో, మిస్టర్, ఏ నేరేపుగాని నీవు గి ఆడపిల్లల్ని మోసం చేయలేదు కదూ?" మూర్తి [illegible] అంటూ [illegible] ఒకటి నవ్వి [illegible] రుకువాడు.

"అదుగో— అలా నవ్వితేనే నాకు కోపం వస్తుంది. వాకు సమాధానం రావాలి. అతనూ ఇంతే, ఏడైనా అడుగుతూనా నవ్వి ఊరుకునే వాడు. అచ్చం నీ లాగే ఉండేవి ఆతను నవ్వులే. ఆ నవ్వే నా కొంప ముంచింది" అని ఏడుస్తుంది దామె.

"అయితే, నేను నవ్వను లెండి. చూడండి, మీకు చలి వేయడంలే?" ఆమె ధోరణి మార్చాలన్న ఉద్దేశంతో సరదా అన్నాడు మూర్తి.

ఆమె పట్టుకున్న ఏడుపు మాని, "ఎంతో జ్ఞాపకం వచ్చింది. అబ్బ! ఎంగానే చలేస్తున్నట్టుంది. ఇదిగో నా బట్టలు తడిశాయి. ఓహో— వానలో వచ్చాను కదూ?" బట్టల వైపు చూసుకుంటూ అం దామె.

మూర్తి ఫ్లాస్కు తెరిచి రెండు కప్పులు నింపుతున్నాడు. అంతవరకూ నిలుచునే ఉన్నామె ఓ కుర్చీ బద్రుల్లాగి కూర్చుంది. మూర్తి ఓ కప్పు ఆమె ముందుకు జరిపాడు.

"నీవు చాలా మంచివాడివిలా ఉన్నావోయ్. ఈ చలిలో వేడివేడిగా కాఫీ తాగుతుంటే ఎంత హాయిగా ఉంటుంది!" తాగుతూ అం దామె.

"ఇది కాఫీ కాదు— టీ."

"ఓహ్. ఇది టీ కాదు, కాఫీయే. నే నేం పల్లెటూరి మొద్దు నమకున్నావా? లేకపోతే పిచ్చిదాన్నమకున్నావా?"

"అబ్బే, ఈ రెండూ కాదు, గడుసైన వాళ్లు..."

వీళ్ల సంభాషణ ఎలా పరిణమిస్తుందో వన్నట్టు ఆందోళనగా నిలబడిపోయాడు రామయ్య.

"నేను గడుసైనదాన్నా? ఓపిరి అతనూ ఇలాగే అన్నాడు."

చామంతి పువ్వు
ఫొటో— టి. ఆర్. సుబ్రహ్మణ్యం (పాణ్యం)

"ఎవరతను?" కుతూహలంగా ప్రశ్నించాడు మూర్తి.

"ఎవరైతేనేంలే, ఓ పెద్ద హీరో! కాదు— నా పాలిటి విలన్. కొంపతీసి నువ్వుకూడా విలన్‌వి అవుతా వేమిటి?" ఖాళీకప్పు బల్లమీద పెడుతూ అం దామె.

మూర్తి ఆమె వంక చూస్తూ ఉండిపోయాడు.

"ఇదుగో— ఇప్పుడే చెపుతున్నా. నీవు విలన్‌వి కాకూడదు." చూపుడువేలితో హెచ్చరిస్తూన్నట్టుగా అం దామె.

మూర్తి నవ్వి, "ఛ ఛ! నేను విలన్లు కానేకాను. ఎందుకవుతాను మీరు చెప్పిన తరవాత?" అన్నాడు.

ఇంతలో మూర్తి తండ్రి వచ్చి గది ముందు నిలబడ్డాడు.

"రండి, నాన్నా. నిద్ర రావడం లేదా?" అంటూ కుర్చీలోంచి లేచాడు మూర్తి. సరోజమ్మకూడా లేచి గుమ్మం వైపు తిరిగింది. ఆమె వైపే చూస్తూ నిలబడిపోయాడు మూర్తి తండ్రి. ఆమె చూపులు నిశితంగా ఆయన మీద నిలిచాయి. వాళ్లిద్దరూ పరిపరాలను మరిచి పట్టున్నారు. ఇద్దరి చూపులు కలుసుకున్నాయి. ఆ చూపుల్లో ఏవో జ్ఞాపకాలు దొంతర్లు. ఏవో అనుభూతులు. ఆయన— "సరూ!" అన్నాడు. "మీరు. . . మీరు. . . అవును. . . రాజా!" అంటూ ఆమె పరపరా వెళ్లి ఆయన పాదాల మీద ఒరిగి ఏడుస్తూన్నది. ఆయన ఆమె శిరోజాలను నిమురుతున్నాడు తన్మయీ భావంతో. ఆ దృశ్యాన్ని మూర్తి, రామయ్య సంభ్రమాశ్చర్యాలతో తిలకిస్తున్నారు. [illegible]

[illegible] "[illegible] మీ [illegible] కున్నారా? [illegible] పోయారూ? [illegible] తప్పిపోయింది. [illegible] [illegible] మాట్లాడాడు" [illegible] చెప్పాలని కదులుతున్నా [illegible] అక్కడకు ఇద్దరు [illegible] వాళ్లలో ఓ వృద్ధుడు [illegible] పట్టుకుని, "రా, తల్లీ. [illegible]" అన్నాడు. రెండో [illegible] బాగా కర్చీఫు పట్టుకుని రామయ్య [illegible] నిలబడ్డాడు.

ఆమె చిరాగ్గా ఆ వృద్ధుడి [illegible] లోకి చూసి, చెయ్య విదిలించుకుంటూ "ఉహుం: నేను రాను. ఇంక నన్ను బలవంతంగా తీసుకు పోలేరు, నాన్నా. ఈయన్ను చూడు గుర్తు పట్టలే? అవునులే, వాళ్ల పిల్లయింది కదూ? అందులో నీకు చూపనిదు కూడా. రాజ ఇక రాలేరాడంటేనే. ఇంకెవరికో నన్ను కట్టి పెట్టాలని చూస్తేనే. వచ్చేశా ఓయన. ఇం కీయన్ను వదల్ను" అంటున్నది సరోజమ్మ.

"ఎవరూ, రాజశేఖరమా?" అంటూ ఆ వృద్ధుడు మూర్తి తండ్రి దగ్గరగా నిలబడి ముఖంలోకి పరిశీలనగా చూసి, "ఏ దుర్మార్గుడా! ఇరవై ఏళ్ల తరవాత ఏ ముఖం పెట్టుకుని వచ్చావు? నీ కోసం ఇది ఏడ్చి, ఏడ్చి సిచ్చిదై పోయింది" అని అరుస్తున్నాడు.

రాజశేఖరం ఏదో చెప్పాలని ప్రయత్నిస్తున్నాడు. కాని, మాట పెగిలి రావడం లేదు.

"ఉహుం: నేను పిచ్చిదాన్ని కాదు. పొరుషమున్న ఆడదాన్ని. మాడు, ఇప్పుడు నిన్నేం చేస్తావో? నాతో ఎన్ని అబద్ధాలు పోశావు! ఎంత మభ్యపెట్టావు!" అంటూ రాజశేఖరం మీది మీదికి పోతోంటే సరోజమ్మను బలంగా పట్టుకొని, "వాయ్. సిగ్గు లేకపోతే పని. పద, ఇంటికి" అన్నాడు తండ్రి. ఆయన్ను వదిలించు కొనబోతూ సరోజమ్మ ప్రయత్నిస్తూ ఎంతో ఆయన

"ఒరేయ్, నాబుబూ! ఇక లాభం లేదు. రా, నీవుకూడా" అని అరిచే ఉప్పటికి బాగా కర్ర పట్టుకున్న వ్యక్తి అతని రెండో రెక్క పట్టుకున్నాడు. వాళ్లిద్దరూ ఆమెను స్టేషనులోంచి బలవంతంగా వెట్టుకు దెమతుంటే— "ఉహూం నేను రాను. ఆయన దగ్గరకు వెళ్లిపోతా. వెళ్లి కాకపోయినా అయనే నాకు భర్త. నా దేవుడు. ఇప్పుడ్కిగా అయన కోసం బయల్దేరాను. నా పరీక్షణ కలించిన [illegible]తో నా కాయన్ని దూరం చేస్తున్నారేం? మీరు రాక్షసులు. వదలండి నన్ను" అని మెలుగుతూ, "రేమండీ— రాజా! నీ కన్న నన్ను తీసుకు వెళ్లండి. రాజా. . . రండి. . ." అని అరుస్తున్నారామె. రాజశేఖరం అయోమయ్యి పోయాడు. "నేనా. . . నేనా. . ." అంటూ అటు వైపు వెళ్లబోయాడు. ఇంతలో పాలేరు తేలిపోని బాణాన్ని విసురుగా వచ్చి ఆయన మోకాళ్లకు తగిలి కింద పడిపోయింది. అయన తూలి పడబోతుంటే మూర్తి వెళ్లి పట్టుకున్నాడు. దూరం నుంచి సరోజ కేకలు వినిపిస్తూనే ఉన్నాయి. మూర్తి రాజశేఖరాన్ని పట్టించుకుంటూ స్టేషన్ లోకి తీసుకు వెళ్ళాడు. అయన ఓ కుర్చీలో వతికిలబడి ముఖాన్ని అరచేతుల్లో దాచుకున్నాడు.

బయటనుంచి కిందురుగాలి బాయ్ లోపలికి వస్తున్నది. ఉప్పొంగిన దుఃఖంలా వర్షం మళ్లీ ప్రారంభమైంది.

బరువుగా కొన్ని క్షణాలు, నిమిషాలు దొర్లిపోయాయి. ఆ సంఘటన కన్న కొడుకు ఎదటనే జరిగిందుకు రాజశేఖరం స్వాధీనభావంతో కుంచించుకుపోతున్నట్టుగా ఉంది. తండ్రి కొడుకుల మధ్య వాతావరణం తాటిపట్ట తర్మమైంది.

తండ్రి మానసిక సంక్షోభాన్ని అర్థం చేసుకున్నట్టు— "రామయ్యా, నాన్నగారిని క్వార్టర్స్ కి తీసుకెళ్లు" అన్నాడు మూర్తి.

"రండి, బాబుగారూ" అన్నాడు రామయ్య.

రాజశేఖరం అరచేతుల్లోంచి ముఖం తీసి, "తరవాత వెడదాలే, రామయ్యా నీవు గోపయ్య కొడుకువి కదూ?" అన్నాడు.

"అవును, బాబూ!"

"నన్నే. నువ్వొక్కటి బయట కూర్చో మేము కాస్తగా క్వార్టర్స్ కు వెడతాలే."

రామయ్య మరేమీ మాట్లాడకుండా ప్లాట్ ఫారమ్ మీదకు వెళ్ళాడు.

కొన్ని క్షణాలు మౌనంగా గడిచాయి.

"నే వలనే మీకు బాధ్యగా ఉంది కదూ?" అన్నాడు రాజశేఖరం.

మూర్తి ఆశ్చర్యంగా తండ్రి వైపు చూశాడు.

"అందుకే జరిగిం దెమో నీ వలన లేదు"

"క్షమించండి, నాన్నా మీ మీదుండే లాయ్యభావం నా వెనుకటి పోడు గతాన్ని గురించి నే పడితే మీరు బాధపడతారనుకున్నాను. నెమ్మదిగా అనుకు సంగతేమిటో మీరే చెబుతారనుకున్నాను. ఆమెకు జరిగిన అన్యాయం మీనుబుద్ధితో చేసి ఉండరని నా నమ్మకం."

"థాంక్యూ! ఒకటే, మను. నిజ్జ్గా నీ తమ్ముడ్ని అన్నాడు నాది. అయితే, అన్నటికే నా కేం పెళ్లి కాలేదు. అంతే లేదు. ఎక్కువ కాలం రిటైరింగ్ ఎ. ఎస్. ఎస్. గా ఉండకుండానే రిస్టీ స్టేషన్ కు ఎ. ఎస్. ఎస్. గా వెళ్లి చేశారు. అప్పుడు రామయ్య తండ్రి గోపయ్య పోర్టరుగా ఉండేవాడు. చదువుకునే రోజుల్లోనే నాకు సంగీతం అంటే ఎంతో అభిమానం. గాత్రంతోపాటు హార్మోనీ కూడా నేర్చుకున్నాను. సైట్ స్కాట్లో పాడ్డు పాటలే హార్మోనీ మీద పాడుతూ సాధన చేస్తూండేవాడిని. ఆ రోజు నా కిప్పటికీ బాగా జ్ఞాపకం." గతాన్ని నెమరువేసుకుంటూ ప్రారంభించాడాయన.

• • •

పాసెంజర్ వచ్చి ప్లాట్ ఫారమ్ మీద ఆగింది. రాజశేఖరం టి. సి.తో మాట్లాడుతూ నిలుచున్నాడు. గోపయ్య దిగిన ప్రయాణీకుల నుంచి టిక్కెట్లు పుచ్చుకుంటున్నాడు. అంతకుముందు టిక్కెట్లు తీసుకున్నవాళ్లు తొందరతొందరగా పెట్టెల్లోకి ఎక్కుతున్నారు. మరికొన్ని క్షణాల్లో గార్డు విచ్చలవిడిగా ఊదేడు. పాసెంజర్ కూత పెట్టి బయలుదేరింది. టి. సి. రాజశేఖరంతో కరచాలనం చేసి ఓ కంపార్టుమెంటులోకి ఎమాంతం ఎక్కేశాడు. ప్లాట్ ఫారమ్ ఖాళీ అయింది. గోపయ్య అందించిన టిక్కెట్లు పుచ్చుకొని, "నం, ఎక్కడ దగ్గర టిక్కెట్లు లేవా?" అని ప్రశ్నిస్తూ గోపయ్య పక్క నిలబడిన వాళ్ళ వైపు చూశాడు.

"ఎక్కడ టిక్కెట్లున్నాయి, బాబూ! ఈ అమ్మాయిగారు రామచంద్రం గారి అమ్మాయండి ఈ అబ్బాయి ఈమె తమ్ముడండి. మీతో మాట్లాడు తామని ఆగిపోయారండి" అన్నాడు గోపయ్య.

"నాతోనా!" ఆశ్చర్యంగా ఆమె ముఖంలోకి చూసి, "రండి, లోపలికి" అన్నాడు.

ఆమె తమ్ముడితో లోపలికి వెళ్లి అతను దూరి కుర్చీలో కూర్చుంది

"మీరు . . ."

"నా పేరు సరోజ. నిండు పేరు గిరి. మీ పాట రోజు వింటున్నాను. మా ఇంట్లో క్లాసుకు ఫర్నిచరు మారం కూడా ఉండదు. మీ పాట నాకు చాలా నచ్చింది. ముఖ్యంగా మీరు పాడే రంజనీ రాగం కొత్త సంగతులు. నేను పాడుతుంటే నా లెంతో ఆనందంగా ఉండేది. ఒకటి రెండు సార్లు మీరు మా ఇంటి ముందు నుంచి వెళుతూంటే చూశాను. పిలిచి మాట్లాడే ధైర్యం లేక పోయింది. గోపయ్య నడిగాను మీ గురించి మంచివారనీ, పరిచయం చేస్తా నని అన్నాడు. అది ఈ రోజే తెరవేరింది" అంది సరోజ.

"థాంక్స్! మీరు కూడా బాగా పాడతా రనుకుంటా."

"మీ అంత బాగా పాడలేను లెండి. ఒక్కసారి మనోరంజని హార్మోనీ మీద పాడరూ? ఇప్పుడింక బండే మీ రావుగా?" ఆమె కళ్లలో ప్రాధేయత విరిసింది. రాజశేఖరం గోపయ్యను పిలిచి ఫ్లాస్కు తోనే కాస్త ముగ్గరికి సర్దమన్నాడు. "ఇప్పుడెందుకు లెండి" అంటూనే రెండు కప్పు అందుకుంటుంది. కాఫీ అయ్యాక రాజశేఖరం హార్మోనీ మీద మనోరంజని రాగాలను ప్రారంభించాడు. సరి కొంతసేపటికి పాట అందుకున్నాడు.

ఆనందంతో సరోజ కళ్ళు వెలార్చాయి. అతణ్ణి అభినందించి, "మా ఇంటికి ఓ సారి రండి. మా నాన్నగారిని కూడా చూడవచ్చు" అని సెలవు తీసుకుంది.

ఆ మరునాటి నుంచి వాళ్లిద్దరి మధ్య పరిచయం పెరిగి ఓ మలుపు దిరిగింది. రోజు కాకపోయినా సరోజ తరుచు రాత్రులు ఇతను మ్యాటో ఉండగా వస్తుండేది. ఇద్దరి మనసులు కరిశాయి. పెళ్లి చేసుకుందామని ఏమాటలు చేసుకున్నారు ఓ సంగతి మీద యగా విన్న సరోజ తండ్రి అసలు ఇతడు దగ్గరకు ఒంటరిగా పోతున్నా అభ్యంతరం చెప్పలేదు. పిల్లిద్దరి ప్రణయం సంగతి రాజశేఖరం మేనమామకు తెలిసింది అయనంటే రాజశేఖరానికి ఎంతో గౌరవం. పాడల్ కూడా. అయన సిఫారసు వల్ల అతనికి ఉద్యోగం లభించింది. సైట్ లోనే పెద్ద పలుకుబడి ఉన్న అధికారి అయిన రాజశేఖరం తన చేయి జారిపోతున్నాడని తెలుసుకొని, కంట్రోలింగ్ తో మాట్లాడి అర్జెంటు పనుల్ది రమ్మని ఆజ్ఞాపించాడు. మరునాడు రాజశేఖరానికి ఆఫ్ కావడంవల్ల వెంటనే బయలుదేరి వెళ్లాడు. అయన తన పలుకుబడి వినియోగించి నాగపూర్ అవతల ఓ చిన్న స్టేషనుకు రాజశేఖరాన్ని ట్రాన్స్ఫర్ చేయించాడు. మళ్లీ అతను తిరిగి సరోజను చూడటానికి కూడా అవకాశం లేని పిర్యాన్ను నేలా అయిన. ఆ మరునాటి వెళ్లేవి కూలుర్చిని వెళ్లి పోయాడు. మేనమామకు ఎదురుచెప్పే ధైర్యం లేక పార్వతి నుదుట సిందూరం కట్టాడు రాజశేఖరం. మొదట్లో సరోజకోసం మనస్సు తహ తహలాడినా, ఆమె జ్ఞాపకాలు కాల్చేసినా

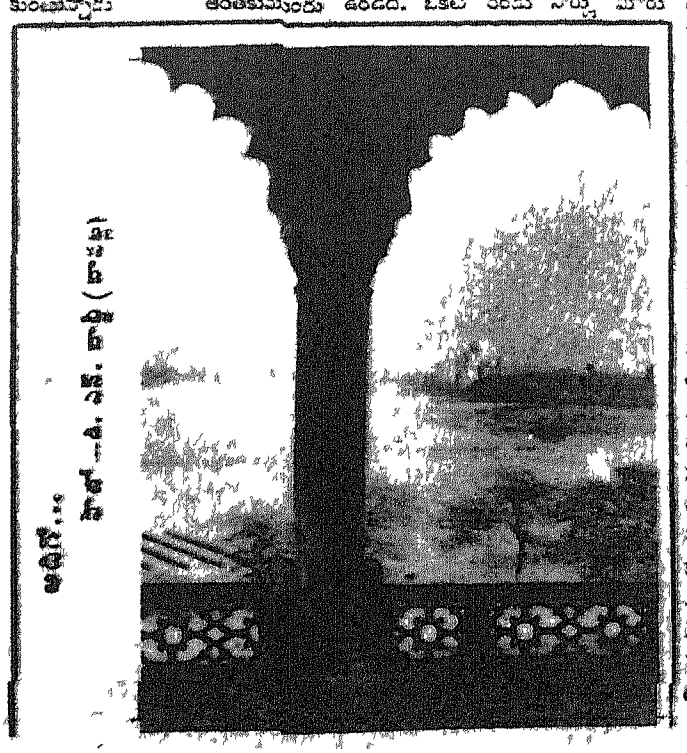

అతిథులు... (పాట) ఫోటో : ఎ. సత్యనారాయణ

పిండి తప్పనిసరి అతనికి. రోజులు, నెలలు, సంవత్సరాలు గడిచిపోయాయి. కాలం ఎప్పుడు ఇమిడిపోయాడు కాలం. ఎవరో అతని స్నేహితుడు తాంచి గారిపోయింది. ఎప్పుడైనా తీరిక దొరికితే ఎలా గడిచేది కాలం. అప్పుడప్పుడు తన తల్లి కన్నీరు పెట్టుకుంటూ తన తల్లి మూర్తి తరవాత నీతను ఒక్కడివే కన్నుమూసింది. ఆతణ్ణి ఎలా పెళ్లి చేసుకోమని ఎందరు ఎంత చెప్పినా, సీనియారిటీ పద్ధతి చెడిపోకుండా చేసుకోమని కోరినా తిరస్కరించాడు రాజశేఖరం తల్లి పిల్లల్ని కనిపెట్టుకొని ఉండేది. అంచెలంచెలుగా ఉద్యోగంలో పైకి వచ్చాడు రాజశేఖరం. మూర్తి ఎస్. ఎస్. అయ్యాక లతను కోరిన కట్నంతో పెళ్లి చేశాడు. సీతను కాపురానికి పంపేడు సీత పెళ్లి అయ్యాక రాజశేఖరం తల్లి తన బాధ్యత తీరిపోయిందన్నట్టు ఒక రోజు నిద్రలో పెళ్లిపోయింది అప్పుడు రాజశేఖరం ఎంతగానో బాధపడ్డాడు.

* * *

"నీకు ఈ స్టేషనుకు ట్రాన్స్ఫర్ తప్పదన్నప్పుడే వాళ్లు పాత జ్ఞాపకాలు తవ్వుకుని వచ్చారు. నిన్నటికి నెల్లాయి. ఎక్కడో భర్త దగ్గర పిల్లలతో కలకలలాడుతూ ఉంటుందనుకున్నాను అందుకే నీకు పిల్లల్ని దేనికు రమ్మంటే వెళ్లకుండా వచ్చావు" అని అన్నాడు రాజశేఖరం

మూర్తి మౌనంగా ఏదో ఆలోచిస్తున్నాడు.

"రోజులు రాత్రిలో చూసుకోవలసి వస్తుంది. దానికోసం నా మనసులో ఒక పథకం ఇలా ఎండిన గ్రామాలకు పోతుందని కుతో కూడా అనుకోలేదు"

"పండిన పక్షం పక్షి చిగుర్చదంటారా, నాన్నా?" అన్నాడు మూర్తి.

"యుతధర్మం వల్ల చిగిర్చవచ్చు కాని . ."

"అవు నీతంతో మళ్లీ వసంతం రావటం ఎలా చేయగలిగితే ఉంది"

"మూర్తీ!" ఆశ్చర్యంగా అన్నాడు రాజశేఖరం.

"ఎలాగు పూర్తిగా మతిభ్రమం కలేదు ఇన్నేళ్ల తరవాత కూడా ఆమె మమ్మల్ని గుర్తు పట్టగలిగిందంటే ఆమె హృదయంలో నీ మూర్తి ఎంత బలంగా నిలిచిపోయిందో తెలుస్తూనే ఉంది నీ కిప్పుడు ఏ బాధపడండి లేదు. నీకు మళ్లీ మనోరంజని లభించి ఆమె మనస్సును ఆనందపరచండి నీ సాన్నిధ్యంలో ఆమె జీవితం పునీతం చేసుకోనివ్వండి. ఆమె నిరీక్షణ ఫలించనివ్వండి"

"బాబూ! నీవు నా కడుకుల కాళ్ళ పైహితుడివి. ఈ యువతరంలో నిజాలు పాడయం గోపించిపంటారు. కాని, యువతరంలో నీ లాంటి రత్నాలు కొందరైనా మిగిలారని చాలామందికి తెలియదు. కాని, ఈ వయస్సులో మళ్లీ ఓ కొత్త బంధంలో ఇరుక్కోనా? నలుగురూ ఏమనుకుంటారు?"

"ఇది పాత బంధమే, నాన్నా! ఏ జన్మ బంధంధో కాకపోతే ఆమె నీకోసం నిరీక్షిస్తుంటుందా? మనిద్దరినీ కలుపడానికే ఏ దివ్యశక్తో ఎన్ని నిమిత్తమాత్రుల్ని చేసి మిమ్మల్ని ఇక్కడకు లాక్కు వచ్చింది." మూర్తి ఇంకేదో చెప్పబోతున్నాడు. ఇంతలో సరోజ చంగున లోపలికి వచ్చింది తండ్రీ కొడుకులు ఆశ్చర్యంగా ఆమె వంక చూశారు.

"మళ్లీ నేను రావడం మీ కిద్దరికీ ఆశ్చర్యంగా ఉంది కదూ? నన్ను నీ మందు పేసుకు పడుకున్నాను నాకు గొడ్డచామిట్లోకి వెళి పడుకున్నాను. అవమానం పిట్టగోడ దూకి వచ్చేశాను. ఏమండీ ... ఒక్కసారి ఒక్కసారి మనోరంజని పిలవరూ? మీ పాట వస్తే బ్రతుకుతుందండీ దీని!" రాజశేఖరం చేతుల్ని పట్టుకొని బ్రతిమాలింది సరోజ.

"హార్మోనీ లేదుగా?"

"పోనిద్దురూ. హార్మోనీ లేకపోతే ఏం? మీ కంఠం మధురంగా ఉంటుంది. పాడండి ... ప్లీజ్!"

"ఎనకటి మాధుర్యం ఇప్పటి నా స్వరంలో ఎలా ఉంటుంది, సరూ? ! అయినా, నీ మాట కాదనగలనా" అని రాజశేఖరం గొంతు సవరించుకుని ఏవో రంజని రాగాలాన ప్రారంభించాడు. సరోజ ఒడుగు పాదాల ముందు కూర్చుంది. కళ్లలో, ఎడపాలు గడుస్తున్నాయి అంగ ఏపాటలు అలుముకున్నాయి. రామయ్య గుమ్మం ముందు కూర్చుని పరవశించిపోతున్నాడు. 'వాడేదో పాడుతున్నాడు!' అని మూర్తి ఫీలవుతుంటే ఉన్నాడు. సరోజ ఆ గానంలో తాదాత్మ్యం పొందుతూనే ఎప్పుడు గంటలయింది. సరోజ అలాదాత్మ్యంలో రాజశేఖరం పాడటం మీదకు జారిపోయింది. "సరూ - సరూ!" అంటూ రాజశేఖరం ఆమె భుజాలు ఊపగానే తేరుకుంది. "సరూ ... సరూ" అని అంటూ రాజశేఖరం కంఠం పలికింది. ఆమె కళ్లలో నీళ్లు నిండాయి. ఆమె ముఖంలో ఏదో అద్వితీయమైన ఆనందం తొణికిసలాడుతున్నది. తెరుచుకున్న ఆమె కనుపాపలో చూస్తున్నాయి, చలనం లేకుండా.

"వెళ్లిపోయావా, సరూ! క్షమించు, సరూ! నన్ను క్షమించు!" అంటూ రాజశేఖరం కిందకు దిగి ఆమె తలను తొడమీద ఉంచుకున్నాడు.

రామయ్య అయోమయంగా నిలబడిపోయాడు.

కన్నీళ్లతో మూర్తి కూలబడిపోయాడు.
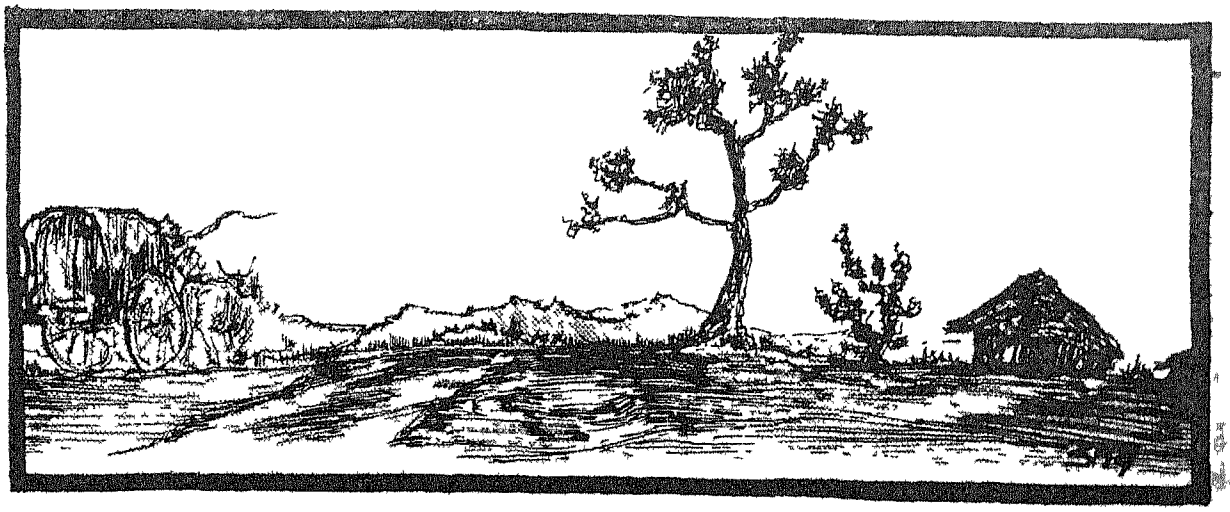
కాలం స్తంభించి ఒక్కడి లక్కడి వారవారగా ★